

PROLOOG

Morgarath, heerser over de Bergen van Nacht en Ontij, voorheen baron van Gorlan in het rijk van Araluen, keek uit over zijn vaal en druilerig domein. Voor de duizendste keer vervloekte hij zijn sombere lot.

Dit was dus alles wat hem nog restte: ijzige bergen, diepe kloven, rotsen en stenen, keihard graniet. Steile bergpassen en nog steilere afgronden. Grint en gruis, zover je kon zien. Geen sprietje groen te bekennen. En al was het ruim vijftien jaar geleden dat hij naar deze gevangenis, deze onverbiddelijke streek was verbannen, nog altijd dacht hij met weemoed terug aan de groene bossen en grazige weiden van het leengoed dat hem ontstolen was. De beken zaten er vol vis, de akkers gaven overvloedige oogsten en de bossen waren rijk aan wild. Gorlan, dat was leven. De Bergen van Nacht en Ontij waren dood en deprimerend.

Op de binnenhof beneden hem marcheerde een peloton Wargals. Een paar tellen bleef Morgarath naar hen kijken, en hij hoorde hoe zij met ritmische keelklanken het marstempo opvoerden. Hij kon maar niet wennen aan hun vreemde vorm: half menselijk, maar met vooruitstekende kaken, en slagstanden als van een beer of grote hond.

Van mensen moesten ze niets hebben, die Wargals. Al sinds onheuglijke tijden hielden ze zich in de bergen schuil. Tot voor kort had niemand hen ooit in levenden lijve ontmoet, maar mythen en volkse legenden hadden de herinnering aan deze wilde, halfintelligente bergbewoners levend gehouden. En toen Morgarath eenmaal besloten had in opstand te komen tegen de koning van Araluen, was hij eerst uit zijn geliefde Gorlan weggegaan, om naar hen te zoeken. Als die creaturen echt bestonden, dan zouden ze hem zeker van pas komen in de oorlog die komen moest.

Het zoeken duurde maanden en maanden, maar uiteindelijk had hij hen gevonden. Afgezien van hun woordeloze gezang kenden de Wargals nauwelijks een gesproken taal. Ze communiceerden liever via een primitief soort telepathie. Verder waren het simpele zielen, met beperkte verstandelijke vermogens. Daarom was het voor een superieur brein, met veel wilskracht, ook niet erg moeilijk geweest om hen in het gareel te krijgen.

Morgarath onderwierp de Wargals aan zijn wil en kreeg zo de beschikking over het ultieme leger – soldaten zo lelijk als de nacht, meedogenloos en blindelings gehoorzamend.

Terwijl hij hen zo bezag, herinnerde hij zich de vrolijke kleuren van de geharnaste ridders, zoals ze elkaar te lijf gingen tijdens toernooien op het grote kasteel van Gorlan. En hij dacht met heimwee aan hun dames, die in zijden gewaden hun helden aanmoedigden en toejuichten. Wat een verschil met deze mormels!

De Wargals voelden zijn ingehouden woede. Enkelen raakten uit de pas en keken bezorgd naar hem omhoog. Boos dwong Morgarath hen terug in de drilorde, tot zij de maat van hun eentonig lied weer oppakten. Hij wendde zich af van het glasloze venster en ging dichterbij het vuur staan, dat vergeefse pogingen deed om de klamme kilte uit dit trieste slot te verjagen.

Vijftien jaar, dacht hij. Vijftien jaar waren er verstreken sinds de opstand tegen de toen nog maar net gekroonde koning Duncan. De jonge vorst was twintig jaar oud destijds. Morgarath had het allemaal zo goed uitgedacht, terwijl de oude koning zieker en zieker werd. Hij had erop gerekend dat na diens dood overal besluiteloosheid en verwarring zouden heersen. En dat die hem in staat zouden stellen onder de edelen verdeeldheid te zaaien – zodat hij eenvoudig de macht zou kunnen grijpen.

In het geheim had hij zijn almaar groeiende Wargal-leger getraind. Het bevond zich hoog in de bergen, klaar om toe te slaan als het moment daar was. En toen stierf de oude koning, en inderdaad heersten alom verwarring en verdriet. Terwijl alle edelen naar slot Araluen reisden om de begrafenis bij te wonen, en daarbij hun legers zonder leiding achterlieten, had hij, volkomen onverwacht, de aanval ingezet. In een paar dagen tijd had hij het hele zuidoostelijke kwartier van het rijk veroverd en de machteloze legerscharen, die hem zonder bevelhebber probeerden tegen te houden, verpletterd.

Duncan, jong en onervaren, had geen weerstand van betekenis kunnen bieden. Het koninkrijk lag weerloos voor hem open. De kroon hoefde hij alleen maar te pakken en op te zetten.

Maar toen had heer Nordholt, de legeraanvoerder van de oude koning, een verbond gesloten met een aantal jongere edellieden. Zij waren trouw gebleven aan de troon; en zo had Duncans vastberadenheid weer een vuist gekregen, en was de moed van de anderen hersteld.

De twee legerscharen troffen elkaar op de Heckingse Heide, vlak bij de Sliponderrivier. Vijf uur duurde de veldslag, en er gingen veel levens verloren.

De rivier was niet bijzonder diep, maar de verraderlijke oevers met hun drijfzand en modderpoelen bleken een onneembare barrière, die Morgaraths rechtervleugel effectief beschermd had. Totdat opeens een Grijze Jager was opgedoken, uit het niets, met zijn wapperende grijsgroene mantel. Hij had via een onbekende oversteekplaats een grote groep ridders te paard over de rivier

weten te leiden. Met hun zware wapenuitrusting vielen ze Morgaraths troepen van achteren aan.

De Wargals waren gewend aan het steenachtig terrein en getraind in de bergen, maar doodsbang voor paarden. Een aanval van ridders te paard, zeker als deze bij verrassing kwam, daar hadden zij geen antwoord op. Hun rijen braken. Zo snel ze konden vluchtten ze via de Driestappas de bergen weer in, terug naar hun toevluchtsoord, de ellendige Bergen van Nacht en Ontij.

Morgarath wist dat hij verslagen was, en vluchtte met hen mee.

En zo leefde hij nu dus al vijftien jaar in ballingschap, wachtend, plannen smedend, de mannen hatend die hem dit hadden aangedaan.

Maar, dacht hij, nu was eindelijk de tijd gekomen om wraak te nemen. Zijn spionnen hadden gerapporteerd over het groeiende gebrek aan waakzaamheid en de zelfvoldaanheid van het rijk. De burgers waren alweer vergeten dat hij nog leefde. Zijn naam was inmiddels niet veel meer dan een legende, een naam die moeders 's avonds fluisterden om stoute kinderen in het gareel te krijgen, om hun mee te dreigen als ze ongehoorzaam waren. Als ze niet oppasten, zou de Zwarte Heer Morgarath hen komen halen...

De tijd was dus eindelijk rijp. Nog eenmaal zou hij zijn Wargals aanvoeren in de strijd. Maar dit keer vocht hij niet alleen. Nu zou hij eerst verwarring zaaien. Geen van hen die eerder tegen hem samenspannen zou in leven blijven om koning Duncan te hulp te schieten. Want de Wargals waren niet de enige oude bruikbare soldaten die hij hoog in de sombere bergen ontdekt had. Twee nieuwe bondgenoten, angstaanjagender nog dan de Wargals, streden aan zijn zijde: de vreselijke monsters die bekendstonden als de Kalkara.

Het werd tijd dat hij dit gebroed eens op de mensheid losliet.